

jeg her har fremsat, thi den ærede Minister udtalte paa Anledning fra min Side ved Lovforslagets 1ste Behandling i Fjor, at han vel skulde sørge for, at det ikke blev en Bestemmelse, som kun kom til at staa paa Papiret, men at den skulde blive udført i den Aand, hvori den var given. Jeg gaar nærmest ud fra, at naar et Tilfælde som dette er passeret, er det, fordi Ministeren ikke har kunnet bryde den Modstand, som fra anden Side er rejst mod at anvende denne Bestemmelse efter sin Aand. Jeg vil dog gerne opfordre den ærede Minister til under Henvisning til Lovens Ord at genoptage Bestræbelserne for at hævede den Forstaaelse deraf, som jeg nu fremsatte og som sikkert er den rette. Jeg ser vel, at der paa det foreliggende Finanslovsforslag — jeg henviser til Anmærkningerne Sp. 515 — findes en Bevilling, som vistnok hænger noget sammen med det, jeg her omtaler, en Bevilling paa 1,000 Kr. til Gratiale til kvindelige Telegrafister, der afskediges paa Grund af Ægteskabs Indgaaelse. Jeg agter ikke at modsætte mig denne Bevilling, som formodentlig kun er af kalkulatorisk Natur, og som altsaa eventuelt vil kunne stige, thi hvis ikke mit principale Standpunkt vinder Tilslutning fra Ministerens Side eller hvis det ikke lykkes at føre det igennem i det praktiske Liv, er det naturligvis bedre end intet at faa en Afskedssum, naar man bliver afskediget, fordi man gifter sig. Men jeg ønsker dog her at tage det Forbehold, at selv om jeg senere stemmer for denne Bevilling, underkender jeg ikke dermed mit principale Standpunkt, som altsaa er dette, at de slet ikke bør afskediges, fordi de gifte sig. Jeg ser virkelig heller ingen Grund til at stille sig saaledes i Telegrafvæsenets Tjeneste, naar man i saa mange andre Etater ikke gør det, men fuldt ud anerkender Kvinders Ret til at blive i deres Stilling, selv om de gifte sig. Jeg antager for øvrigt ikke, at denne Bevilling vil faa ret megen praktisk Betydning, thi jeg kan ikke tænke mig andet, end at Pensionsloven for Telegrafvæsenet af 16. Marts 1900 § 1 ogsaa maa komme til Anvendelse paa Kvinder, og den giver jo Pensionsret, naar paagældende blot har fyldt 35 Aar og har været i 10 Aar i Telegrafvæsenets Tjeneste. Kvinder, der gifte sig efter den Alder, og som have været de 10 Aar i Tjenesten, ville altsaa ikke faa Brug for Bevillingen, de maa kunne holde sig til Pensionsloven og kræve deres Pension beregnet derefter. — Den Tavshedspligt, som

er særlig for Telegrafvæsenet og som jeg ved andre Lejligheder har hørt paaberaabt som en Grund til, at gifte Kvinder maatte afskediges, antager jeg ikke, man vil paaberaabe sig under en alvorlig Forhandling, thi den Paastand, at Kvinder ikke skulde kunne tie, hvor de have Forpligtelse til at gøre det, lige saa vel som Mænd, holder jo ikke Stik. Der er vel heller ikke større Grund til at antage, at en gift Kone vilde fortælle sin Mand, hvad hun erfarede i Telegrafvæsenets Tjeneste, end at en gift Mand vilde gøre det, og han bliver dog ikke afskediget. For øvrigt er det ikke en Gang efter de nugældende anerkendte Regler uberettiget, at en gift Kvinde kan komme til at virke i Telegrafvæsenets Tjeneste, thi det er ikke forbudt en Stationsbestyrer, der gifter sig, og som har Kontorholdsvederlag, at ansætte sin Kone som sin Medhjælper med Løn af Statens Penge. Heller ikke er man kommen saa vidt, at man afskediger den, der forlover sig, og ogsaa dette kunde dog friste til en Meddelelsestrang, der ellers ikke var til Stede.

Jeg vender mig til Slutning til et Par Spørgsmaal vedrørende min Valgkreds. Den første Bemærkning skal være en Tak til den højtærede Indenrigsminister for den Bevilling, der findes opført paa Finanslovsforslaget til Oprettelse af en Postekspedition i Haarlev. Jeg skal anbefale Bevillingen paa dens videre Gang til al mulig Velvillie. Det næste og sidste Spørgsmaal, jeg vil berøre, er det, der er Genstand for et Andragende, der for nylig er indbragt til Regering og Rigsdag af min Nabo, det ærede Medlem for Præstø Amts 2den Valgkreds (Anton Jensen) og mig, angaaende den østjællandske Jernbane. Det er indbragt af os, men jeg tvivler ikke om, at den højtærede Justitsminister, hvis Naboer vi have den Ære at være, og hvis Vælgere ogsaa have Interesse i denne Sag; i Virkeligheden vil støtte os i de Bestræbelser, som vi her gøre for at faa Forholdene ved denne Bane ændret. Idet jeg i øvrigt henviser til Andragendet, skal jeg oplyse, at alle de lokale Myndigheder dernede, hvorved jeg tænker paa Sogneraad, Byraad, Handelsforeninger osv., allerede for 2 Aar siden, den 2. December 1901, indgave et Andragende til Trafikministeriet om at faa Togforholdene dernede forbedrede. De ere nemlig nu saa fortvivlede, at man for at komme fra det ene Hovedpunkt i dette Opland, nemlig Storeheddinge, til det andet, nemlig Fakse, og omvendt, maa gøre et Ophold under Vejs paa omtrent 3 Timer.